

Vergaderjaar 1991–1992

22 390

De rechtsmacht van de Kuststaat ten aanzien van het continentaal plat

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 28 oktober 1991

Op 29 juni 1989 heeft de Tweede Kamer van de Staten-Generaal met algemene stemmen de motie-Vreugdenhil aangenomen (20 603, nr. 14). Deze motie, ingediend bij en in verband met de behandeling van het wetsvoorstel «Uitbreiding van de fiscale jurisdictie tot het Nederlands deel van het continentaal plat alsmede nadere omschrijving van het begrip vaste inrichting», verzoekt om toezending van een notitie betreffende de wenselijkheid om, in verband met de rechtspositie van personen werkzaam op installaties en andere inrichtingen voor de exploratie en exploitatie van het Nederlandse deel van het continentaal plat, de Nederlandse wetgeving aldaar ook van toepassing te doen zijn op andere rechtsgebieden dan thans het geval is.

Ik heb de eer U de gevraagde notitie hierbij, mede namens mijn collega's van Justitie, Financiën, Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, Verkeer en Waterstaat, Economische Zaken, Sociale Zaken en Werkgelegenheid, en Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur te doen toekomen.

Ten aanzien van deze materie zijn adviezen uitgebracht door de Commissie van Advies inzake Volkenrechtelijke Vraagstukken en door de Staatscommissie voor het Internationaal Privaatrecht. Copieën van deze adviezen zijn bijgevoegd.¹ In de notitie is de reactie van de regering op deze adviezen vervat.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

S–RW

De ontwikkeling van de statenpraktijk met betrekking tot het vestigen van rechtsmacht over het continentaal plat is met name in ontwikkeling gekomen door een proclamatie van President Truman van 28 september 1945. Deze proclamatie hield in dat de natuurlijke hulpbronnen van de zeebodem en de ondergrond van het continentaal plat voortaan beschouwd werden als tot de Verenigde Staten te behoren en onderworpen te zijn aan zijn jurisdictie en gezag. Dit voorbeeld vond navolging bij een aantal staten. De praktijk was evenwel zeker niet eenvormig te noemen. Deze ontwikkeling mondde uit in het in 1958 aanvaardde Verdrag inzake het Continentaal Plateau (Trb. 1959, 126). Dit verdrag kent aan de kuststaat soevereine rechten toe voor de exploratie en exploitatie van de natuurlijke rijkdommen van het continentaal plat. Het verdrag geeft de kuststaat tevens het recht om daartoe op het continentaal plat installaties en andere inrichtingen op te richten. Ten aanzien van deze installaties bepaalt het verdrag dat zij onderworpen zijn aan de rechtsmacht van de kuststaat. Dit verdrag is voor Nederland van kracht sedert 20 maart 1966. Het Zeerechtverdrag van 1982 (Trb. 1983, nr. 83, de artikelen 60 en 80), dat overigens nog niet in werking is getreden en ook door Nederland nog niet is goedgekeurd, verleent aan de kuststaat exclusieve rechtsmacht over dergelijke installaties, met inbegrip van rechtsmacht inzake aangelegenheden betreffende douane, belastingen, volksgezondheid, veiligheid en immigratie. De wijze van opsomming van de toepasselijke wetgeving in dit verdrag geeft aan dat deze opsomming niet limitatief is bedoeld.

Het is dus onomstreden dat de kuststaat rechtsmacht kan doen gelden over installaties die zich bevinden op het hem toekomende deel van het continentaal plat. Binnen deze bevoegdheid is op het aan Nederland toekomende deel van het continentaal plat ten aanzien van een aantal aspecten de Nederlandse wetgeving van toepassing verklaard op installaties op het continentaal plat, c.q. is er wetgevende arbeid verricht met het oog op de bijzondere situatie van installaties op het continentaal plat. In dit verband kan gewezen worden op een aantal belangrijke wetten:

Mijnwet Continentaal Plat (23 september 1965, Stb. 428)

Deze raamwet verbiedt om zonder vergunning of ontheffing onderzoeken te verrichten welke kunnen leiden tot het aantonen van delfstoffen, of het winnen van delfstoffen. Daarnaast biedt de wet de mogelijkheid tot het stellen van regels aan mijnbouwactiviteiten onder meer ten behoeve van scheepvaart, visserij, bescherming van het milieu, defensie, het leggen en onderhouden van pijpleidingen en kabels en de veiligheid op mijnbouwinstallaties. Met het oog op de scheepvaart (vaargeul voor Rotterdam) zijn bij AMvB delen van het aan Nederland toekomend Continentaal Plat aangewezen waarvoor geen opsporings- of winningsvergunningen of ontheffingen worden verleend (de zogenaamde «gesloten gebieden»). Voorts zijn ten behoeve van scheepvaart- en defensiebelangen zogenaamde restrictiegebieden aangewezen. In deze laatste gebieden mogen mijnbouwinstallaties slechts worden geplaatst nadat nadere toestemming van de minister van Economische Zaken in overeenstemming met, (afhankelijk van het desbetreffende gebied) de minister van Verkeer en Waterstaat en de minister van Defensie is verkregen.

Wet Installaties Noordzee (3 december 1964, Stb. 447)

Deze wet verklaart de Nederlandse strafwet van toepassing op een ieder die zich op een installatie op het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat aan enig strafbaar feit schuldig maakt. Aan installaties wordt de eis gesteld dat zij zijn opgericht op de bodem van

de zee. De wet kent drie uitvoeringsbesluiten, gebaseerd op de artikelen 3 en 4 (Besluiten van 8 december 1964, Stb. 459, 460 en 461), waarin achtereenvolgens de gelding van het Wetboek van Strafvordering en de ter uitvoering daarvan vastgestelde voorschriften, de relatieve bevoegdheid van de strafrechter en de gelding van de Telegraaf- en telefoonwet 1904 worden geregeld.

Wet Verontreiniging Zeewater (5 juni 1975, Stb. 352; gewijzigd bij wet van 14 december 1983, Stb. 683)

De Wet Verontreiniging Zeewater (WVZ) dient onder meer ter uitvoering van het Verdrag van Oslo inzake voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolge van het storten vanuit schepen en luchtvaartuigen. De WVZ heeft tot doel het mariene milieu te beschermen. Op grond van de WVZ geldt een verbod tot lozing en verbranding van afvalstoffen, verontreinigde stoffen of schadelijke stoffen vanaf vaartuigen (waaronder installaties, opgericht op de bodem van de territoriale zee en installaties die zich bevinden binnen de grenzen van het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat) en uit lucht(kussen)vaartuigen. Tevens geldt dit verbod voor het aan boord nemen of afgeven van die stoffen met het oogmerk die te (doen) lozen. Het verbod is absoluut voor bepaalde bij AMvB aangewezen stoffen (de zogenaamde zwarte lijst stoffen). Voor andere stoffen geeft art. 4 van de WVZ de mogelijkheid een ontheffing te verlenen. Aan de ontheffing kunnen voorwaarden worden verbonden. Een ontheffing wordt verleend door de Minister van Verkeer en Waterstaat in overeenstemming met de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer door toepassing van procedures vastgesteld in de hoofdstukken 3 (behoudens lid 3 en 4) en 4 (behoudens lid 2) van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Het toepassingsbereik van de WVZ is het volgende:

1. lozing, verbranding vanaf installaties in de territoriale zee en op het aan Nederland toekomende deel van het Continentale Plat en vanaf schepen en luchtvaartuigen in de territoriale zee.
2. lozing door Nederlandse schepen en luchtvaartuigen op volle zee, waar ook ter wereld.
3. het in Nederland aan boord nemen, dan wel afgeven met het oogmerk op lozen of verbranden.

Wet Uitbreiding van de Fiscale Jurisdictie tot het Nederlands deel van het Continentaal Plat (Wet van 13 december 1989, Stb. 554)

De Nederlandse fiscale wetgeving betreft niet-inwoners en niet in Nederland gevestigde ondernemingen voor zover het winsten betreft slechts in de belastingheffing, indien en voor zover de winsten zijn behaald door middel van een vaste inrichting of vaste vertegenwoordiger in Nederland. Van niet-inwoners vindt heffing van inkomstenbelasting met betrekking tot inkomsten uit arbeid plaats indien deze worden genoten uit een in Nederland vervulde dienstbetrekking. Het begrip Nederland omvatte in dit verband tot 1 januari 1990 niet het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat.

Met ingang van 1 januari 1990 is op het Nederlandse deel van het Continentaal Plat alsmede op de daar aanwezige installaties en andere inrichtingen de Wet op de Loonbelasting 1964 (Stb. 1990, 104), de Wet op de Inkomstenbelasting 1964 (Stb. 1990, 103), de Wet op de Vennootschapsbelasting 1969 (Stb. 469) en de in de Wet op Belastingen rechtsverkeer (Stb. 1970, 611) opgenomen assurantiebelasting van toepassing verklaard, voor zover althans de belastbare activiteiten zijn

gerelateerd aan de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen. Daarbij wordt het begrip installaties en andere inrichtingen ruim opgevat. Hieronder vallen bijvoorbeeld ook schepen die activiteiten in verband met de exploratie of exploitatie uitvoeren.

Niet in Nederland woonachtige ondernemers en niet in Nederland gevestigde ondernemingen worden door de uitbreiding van de fiscale jurisdictie met betrekking tot activiteiten die samenhangen met de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen op het Nederlandse deel van het plat in de belastingheffing betrokken, indien zij die werkzaamheden verrichtten door middel van een vaste inrichting of een vaste vertegenwoordiger. Een vaste inrichting op het Continentaal Plat wordt aanwezig geacht indien in het kader van een onderneming gedurende een aaneengesloten periode van ten minste 30 dagen werkzaamheden worden verricht.

Voorts kunnen inkomsten ter zake van op het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat in samenhang met de exploratie of exploitatie verrichte arbeid door niet in Nederland woonachtige personen met ingang van 1 januari 1990 in Nederland in de belastingheffing worden betrokken. Een niet in Nederland gevestigde werkgever wordt met betrekking tot het loon van zijn werknemers op het plat inhoudingsplichtig voor de loonbelasting ingeval hij over een vaste inrichting of vaste vertegenwoordiger beschikt. Ook hier is een vaste inrichting aanwezig na een aaneengesloten periode van 30 dagen. Bij deze beschrijving kan volledigheidshalve nog het volgende worden opgemerkt. In bepaalde omstandigheden geldt voor internationaal vervoer, dat wil zeggen vervoer tussen plaatsen buiten Nederland en plaatsen in Nederland een vrijstelling. Deze vrijstelling ziet zowel op winsten van de ondernemers/ondernemingen als op loon van niet in Nederland wonende werknemers. Ten gevolge van de hiervoor beschreven Wet omvat het begrip Nederland ook het aan Nederland toekomende deel van het continentaal Plat.

Tenslotte kan gewezen worden op het thans in voorbereiding zijnde voorstel van wet Arbeid Mijnbouw Noordzee. Dit voorstel beoogt onderdelen van de Nederlandse arbeidswetgeving van toepassing te doen zijn op de arbeidsverhoudingen van degenen die in het kader van mijnbouw op het continentaal plat werkzaam zijn.

Uit dit overzicht blijkt dat Nederland van zijn bevoegdheid tot het uitoefenen van rechtsmacht tot op heden gebruik heeft gemaakt daar, waar de noodzaak daartoe aanwezig was. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat de rechtsmacht welke het internationaal recht aan de kuststaat toekent over mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat functioneel van aard is. Het volkenrecht verleent de kuststaat soevereine rechten met betrekking tot de exploratie en exploitatie van het continentaal plat alsmede exclusieve jurisdictie over installaties op het continentaal plat, doch het verleent geen soevereiniteit over het continentaal plat. De verleende rechten en de toegestane rechtsmacht zijn het gevolg van het volkenrechtelijk aanvaarde gebruik van het continentaal plat dat aan de kuststaat toekomt.

Gelet op de huidige stand van het volkenrecht is het naar de mening van de Regering inderdaad mogelijk om te concluderen – gelijk de Commissie van Advies inzake Volkenrechtelijk Vraagstukken dat doen in het advies waarom zij naar aanleiding van de motie-Vreugdenhil was verzocht – dat de kuststaat bevoegd is om zijn wetgeving in haar geheel op mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat toe te passen. Een aantal landen heeft dat ook gedaan. De Regering heeft zich evenwel in het verleden op het standpunt gesteld dat het hierboven aangegeven functionele karakter van de rechten aanleiding was terzake een terughou-

dende positie in te nemen. Deze terughoudende positie was destijds met name ingegeven door de vrees dat bij gebrek aan gecodificeerde rechtsregels in de praktijk kuststaten een te vergaande rechtsmacht zouden gaan claimen. Nederland achtte het nuttig daar een terughoudend beleid tegenover te stellen. Inmiddels is het Zeerechtverdrag van 1982 tot stand gekomen, waardoor over de toepasbare regels meer duidelijkheid is verschaft. Dat het verdrag nog niet in werking is getreden doet hieraan geen afbreuk, aangezien de betreffende regels als een weergave van het geldend recht kunnen worden beschouwd.

Naar aanleiding van de motie van het lid Vreugdenhil c.s. en de ter zake uitgebrachte adviezen van de Commissie van Advies inzake Volkenrechtelijke Vraagstukken en de Staatscommissie voor het Internationaal Privaatrecht heeft de Regering onderzocht of het gewenst is om over te gaan tot van toepassingverklaring van de gehele Nederlandse wetgeving op installaties op het aan Nederland toekomend deel van het Continentaal Plat. Van groot belang waren hierbij enerzijds de vraag in welke mate de praktijk behoefte voelt aan een dergelijke uitbreiding van de toepasselijkheid van de Nederlandse rechtsmacht en anderzijds de vraag welke gevolgen die uitbreiding zou hebben. Dit onderzoek heeft uitgezeten dat bij geen der betrokken departementen op grond van de praktijk behoefte bestaat aan uitbreiding in toto van de primair tot zijn terrein behorende wetgeving over genoemde installaties. Wel wordt het wenselijk geacht om het beschikbare instrumentarium voor de bescherming van het milieu in verband met activiteiten op mijnbouwinstallaties op het Continentaal Plat uit te breiden. Uitgangspunt daarbij is dat aan dergelijke activiteiten alle eisen moeten kunnen worden gesteld die in het belang van de bescherming van het milieu noodzakelijk kunnen worden geacht. Bij de uitbreiding van het instrumentarium kan, met daarin aan te brengen aanpassingen, aansluiting gezocht worden bij de Mijwet Continentaal Plat, op grond waarvan reeds voorschriften vastgesteld kunnen worden m.b.t. de bescherming van de zee, de zeebodem of de ondergrond daarvan.

Met betrekking tot het privaatrecht heeft de Staatscommissie voor het Internationaal Privaatrecht erop gewezen dat een rechtsvacuüm zich aldaar in beginsel niet voordoet, omdat het materiële privaatrecht in principe geen territoriale begrenzing kent. Daardoor kan echter, aldus de Staatscommissie, wel de vraag rijzen welk recht op een rechtsverhouding van toepassing is. Hoewel de Staatscommissie het zelf niet onaannemelijk acht dat de rechtspraak zelf tot een dergelijke oplossing komt, heeft zij een wettelijke regeling voorgesteld die voorziet in enkele aanvullende «hulpregels» van internationaal privaatrecht, krachtens welke voor de toepassing van de bestaande verwijzingsregels c.q. regels inzake rechtsmacht die aanknopen aan het territorium, het Nederlands gedeelte van het Continentaal Plat zal gelden als Nederlands territorium. Tevens kan dan, aldus de Staatscommissie, worden aangegeven welke rechter relatief bevoegd is om kennis te nemen van zaken die verband houden met rechtsbetrekkingen die gesitueerd zijn op het Nederlands gedeelte van het Continentaal Plat. De Staatscommissie benadert de problematiek derhalve langs de weg van het internationaal privaatrecht en gaat daarbij uit van de premisse dat de vraag welk recht geldt op het Nederlandse gedeelte van het Continentaal Plat buiten de territoriale grenzen, een vraag is van internationaal privaatrecht. Aanvaardt men dit uitgangspunt, dan lijkt de door de Staatscommissie aangegeven weg om tot een oplossing te komen inderdaad voorhands begaanbaar en verdient deze methode, door zijn betrekkelijke eenvoud, de voorkeur boven die van het rechtstreeks van toepassing verklaren van (onderdelen van) het Nederlandse privaatrecht, zoals gedaan is met het strafrecht en het belastingrecht. In dat laatste geval zou immers het probleem rijzen

wat men in dit verband onder privaatrecht moet verstaan en welke onderdelen zich al dan niet voor toepassing lenen.

Maar ook van de door de Staatscommissie voorgestelde oplossing kan op dit moment niet worden gezegd dat van een duidelijke behoefte daaraan is gebleken. De praktijk heeft tot nu toe geen ernstige problemen ondervonden. De Regering onderschrijft bovendien de opvatting van de Staatscommissie (advies, pag. 6) dat het niet onaanneemelijk is dat de rechtspraak, indien geconfronteerd met dergelijke problemen, tot een overeenkomstige, ongeschreven hulpregel zou komen. Ook deelt de Regering de opvatting van de Staatscommissie (advies, pag. 11) dat de kans dat zich op het terrein van rechtsmacht en relatieve bevoegdheid praktische problemen zullen voordoen, waarschijnlijk nog geringer is. Daarbij komt nog (de Staatscommissie wijst daar eveneens op) dat op het terrein van rechtsmacht en relatieve bevoegdheid ook ten aanzien van zaken die een feitelijke relatie hebben met het Continentaal Plat, een belangrijke rol toekomt aan het EEG-executieverdrag. De Staatscommissie wijst er terecht op dat in nationale wetgeving geen plaats is voor de regeling van vraagstukken die de uitleg van dit verdrag betreffen.

De Regering is tot de conclusie gekomen, dat, indien als gevolg van een ongeval bij een mijnbouwactiviteit op het Nederlandse deel van het Continentaal Plat is schade geleden in Nederland (m.i.v. de territoriale zee) of kosten zijn gemaakt ter voorkoming van dit soort schade, de rechtsmacht van de Nederlandse rechter en de toepasselijkheid van Nederlands recht praktisch buiten twijfel staan. Uit het oogpunt van rechtszekerheid zou een wettelijke bepaling derhalve geen of nauwelijks meerwaarde hebben.

De regering meent om deze redenen dat op dit moment met betrekking tot het op het Continentaal Plat toepasselijke privaatrecht, met inbegrip van regels betreffende rechtsmacht en relatieve bevoegdheid van de rechter voor de behandeling van burgerlijke zaken, niet in zodanige mate van rechtsonzekerheid kan worden gesproken, dat wetgeving wenselijk is. De in acht te nemen terughoudendheid met regelgeving maakt een afweging nodig, die de Regering tot de conclusie leidt dat van nadere wetgeving op dit terrein, naast of in aanvulling op het hierboven genoemde wetsvoorstel Arbeid Mijnbouw Noordzee, voorshands dient te worden afgezien.

Op grond van het onderzoek werd vastgesteld dat de bestaande en in ontwerp zijnde wetgeving in voldoende mate in de behoefte voorziet en dat waar zulks gewenst of noodzakelijk zou blijken te zijn, volstaan kan worden met het op de gebruikelijke wijze tot stand brengen van aanvullende wetgeving.

Bij haar meningsvorming heeft de Regering betrokken het feit dat – zoals ook aangegeven door de Commissie van Advies inzake Volkenrechtelijke Vraagstukken – een aantal landen wel zijn wetgeving in haar geheel van toepassing heeft verklaard. Afgezien van het feit dat het te ver zou voeren om in dit kader te trachten een inzicht te verwerven in hoe die landen in de praktijk uitvoering geven aan die toepasselijkheid, is de Regering van mening dat een vergelijking niet zonder meer mogelijk is omdat de wijze van wetgeving traditioneel kan verschillen en bij de vergelijking ook de uitvoering van de wetgeving betrokken zou moeten worden. Op grond van deze overwegingen wordt een vergelijking daarom niet erg zinvol geacht. De Regering is daarom van oordeel dat alleen zeer dwingende redenen aanleiding zouden kunnen zijn om de eenmaal gekozen methode alsnog te wijzigen. Deze worden thans niet onderkend. Wat Nederland betreft vindt reeds gedurende vele jaren daadwerkelijk exploratie en exploitatie plaats op het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat. In 1964/1965 werd de voor dit deel relevant geachte wetgeving tot stand gebracht. Hierdoor, en door latere

wetgeving, is de hierboven beschreven situatie ontstaan dat aan nadere wetgeving – op een enkele uitzondering na – op dit moment geen behoefte bestaat. Uit het onderzoek is verder gebleken dat uitbreiding van de toepasselijkheid van de wetgeving in haar geheel niet mogelijk zou zijn zonder tegelijkertijd een groot aantal aanpassingen en uitzonderingen te voorzien. Bovendien zouden er conflicten ontstaan met de speciaal voor mijnbouw op het Continentaal Plat tot stand gebrachte wetgeving waarvoor nadere voorzieningen zouden moeten worden uitgewerkt. Ook vanuit het oogpunt van deregulering zou derhalve uitbreiding in toto niet gewenst zijn.

De hiervoor genoemde overwegingen hebben er toe geleid dat het naar de mening van de Regering niet wenselijk is om de Nederlandse wetgeving in toto van toepassing te verklaren op installaties op het aan Nederland toekomende deel van het Continentaal Plat.

Naast de vraag in welke mate de Nederlandse rechtsmacht van toepassing dient te zijn op installaties en andere inrichtingen op het Continentaal Plat dient uiteraard beantwoord te worden de vraag wat onder dergelijke installaties moet worden verstaan. Bij het geheel van activiteiten met betrekking tot de exploitatie en exploitatie van het Continentaal Plat is een grote en gevarieerde hoeveelheid materieel gedurende kortere of langere tijd betrokken. Te denken valt hierbij – naast de eigenlijke vaste installatie – aan geïmmobiliseerde boorschepen die reeds aangemerkt worden als installaties voor de toepassing van de Nederlandse wetgeving. Daarnaast kan nog worden gedacht aan kraanschepen, baggerschepen, pijpenleggers, ankerbehandelingschepen alsmede schepen voor het onderhouden en bevoorraden van de installaties.

Bij de overweging om onder installaties ook de hierboven genoemde hulpschepen te begrijpen kan een conflict ontstaan met de rechtsmacht van de vlaggestaat van dergelijke vaartuigen. Zowel de Conventie inzake de Volle Zee van 1958 (Trb. 1959, nr 124) waar het Koninkrijk partij bij is, als het Zeerechtsverdrag van 1982 bepalen namelijk dat behoudens enkele uitzonderingen die in dit verband niet van belang zijn, schepen die zich in volle zee bevinden onderworpen zijn aan de exclusieve rechtsmacht van de vlaggestaat.

Op grond hiervan kan een kuststaat niet in alle gevallen zijn rechtsmacht uitbreiden over schepen onder vreemde vlag die activiteiten verrichten op het hem toekomende deel van het Continentaal Plat. Dit kan naar de mening van de Regering slechts in die gevallen waarin de activiteiten van die schepen gedurende een bepaalde periode in een dermate nauw verband staan met de exploratie en exploitatie van de bodemrijksdommen dat zij in dit opzicht met installaties gelijk kunnen worden gesteld en de Nederlandse wetgeving derhalve op deze schepen kan worden toegepast. De Regering sluit zich in dit opzicht aan bij de opvatting van de Commissie van Advies inzake Volkenrechtelijke Vraagstukken.

Ten aanzien van de opmerkingen van de Adviescommissie omtrent de op Nederland rustende volkenrechtelijke plicht om rechtsmacht te vestigen op installaties op het Continentaal Plat moge het volgende dienen. De Regering onderschrijft de mening van de Adviescommissie dat het van groot belang is dat bij de besluitvorming omtrent de toepassing van de Nederlandse wetgeving aan dit aspect van de plichten van de kuststaat aandacht wordt geschonken. De Regering is van mening dat Nederland door de tot nu toe gehanteerde wijze van wetgeving ten aanzien van installaties op het Continentaal Plat aan enige op hem rustende volkenrechtelijke verplichting heeft voldaan. Er is dan ook geen aanleiding om op die grond thans een andere benaderingswijze te kiezen.